

30. neděle v mezidobí

28. říjen 2019

Číslo 43.

Ročník XIV.

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.
Uvažujte o Hospodinu a jeho moci, hledejte vždy jeho
tvář!

1. čtení: Sir 35,15b-17.20-22a 2. čtení: 2 Tim 4,6-8.16-18

Ev.: Lk 18,9-14

Žl 34 Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.

PROČ A NAČ ZPOVĚĎ?

*Svatost smíření není výmysl lidí, ale ustanovení
Ježíše Krista, které církev přijala a aplikuje.*

Proč se mám zpovídat knězi? Vždyť je to úplně
stejný člověk jako já! A proč se vůbec zpovídat
touto formou – mezi čtyřma očima ve zpovědnici?
Nestačilo by se po spáchaném hříchu pomodlit
a odprosit Pána Boha ve svém srdci? Jak
můžeme vědět, že to Pán neuznává? On přece
není žádný puntičkářský úředník, ale milosrdný
Otec! Nevzbuzujeme v lidech zbytečné pocity
viny, když jim říkáme o hříchu? Neustanovila
církev zpověď jen proto, aby nás mohla ovládat?

Kdybychom se mohli přenést v čase o 500 či
1000 let nazpět a naslouchat názorům tehdejších
katolíků, zjistili bychom, že výše uvedené výroky

nejsou ničím novým pod sluncem. Rozdíl je pouze v tom, že se s nimi musíme potýkat právě my. Ostatně,
těmto pochybnostem není třeba se zas tak moc divit! Žádná jiná svátost nepůsobí takové obtíže – a to jak
kajícníkovi, tak zpovědníkovi. Vše, co má opravdu nějakou cenu, nás něco stojí, kdežto když něco získáváme
snadno a bez obtíží, je to většinou bezcenné. Když člověka svírají pochybnosti ohledně pravosti této svátosti,
tak kdesi v nitru slyší: Existuje Bůh? Není to vše jen pouhý lidský výmysl? Odpouští Bůh ve zpovědi hříchy
doopravdy? Kdo vlastně vymyslel svátost smíření?

O počátku svátosti smíření víme z Písma. Pán Ježíš nejprve ustanovil Petra hlavou církve a poté se obrátil
na zbylé apoštoly a řekl jim: „Cokoli svázete na zemi, bude svázáno i v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude
rozvázáno i v nebi“ (Mt 16, 19; 18, 18). Těmito slovy svěřil Ježíš církvi soudní pravomoc. Po svém
Zmrtvýchvstání dechl na apoštoly a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou
odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (J 20, 23). Tento Ježíšův výrok, jenž je biblickým

pramenem ustanovujícím svátost smíření, jasně ukazuje, že Ježíš chtěl, aby apoštolové coby obyčejní hříšníci, ovšem jím vyvolení, udíleli jiným odpuštění hříchů. A tak sám Ježíš Kristus je tím, kdo dává odpověď na naše pochybnosti ohledně původu a pravosti svátosti smíření. Vnější forma této svátosti však získávala svou podobu tím, jak apoštolové a jejich nástupci Ježíšova slova pochopili. A pochopili je stejně jako slova pronesená při Poslední večeři: „To číňte na mou památku.“ Dnešní forma se ustálila až v průběhu mnoha dalších let.

Z dějin spásy vyplývá, že Pán od nepaměti ustanovoval prostředníky, skrze něž hovořil a na nichž byl zároveň i závislý. Dnes tak činí skrze kněze, kteří jsou stejně jako ostatní lidé hříšní, nicméně zároveň jsou jiní, a to díky svátosti kněžství. Samozřejmě že vyznávat své hříchy před druhým člověkem bývá často velmi obtížné. Nicméně cesta prostřednictvím při vyznávání hříchů je pro nás tou nejlepší a nejvýchovnější! Bůh, jenž je přece Stvořitel naší lidské přirozenosti, nás dokonale zná a ví, že přes všechnu naši schopnost být samostatní existují skutečnosti, v nichž se zcela ztrácíme, a také že potřebujeme pomoc druhého člověka, a to zvláště tehdy, když je třeba odsoudit své vlastní jednání. My na sebe dokážeme být na jedné straně nemístně přísní, na straně druhé ale příliš blahosklonní. Oproti tomu zpovědník, jenž ve zpovědnici plní roli nejen lékaře, ale i soudce, přispívá k objektivnějšímu pohledu na sebe. Především však jedná zpovědník ve jménu Božím, díky čemuž získává penitent jistotu, že jeho hříchy jsou skutečně odpuštěny. Moc „rozhrěšovat sebe sama“ neudělil Bůh nikomu, proto i sám papež potřebuje zpovědníka.

Když tedy Pán Ježíš chtěl, aby lidé v konkrétní svátosti získávali přístup k pramenům Božího milosrdenství, proč před zpovědníci nestojí dlouhé řady kajníků? Příčin je povicero: ztráta vědomí hříchu, přivyknutí životu v těžkém hříchu či nedostatečné uvědomění si hodnoty této svátosti.

Papež Pius XII. řekl: „Hříchem naší doby je ztráta vědomí hříchu.“ Hřích „si neuvědomuje“ ten, kdo si přestal „uvědomovat“ Boha. Existuje řada ideových proudů, které odsouvají Boha na okraj a pak samy usilují o jakési „rozhrěšování“ člověka z jeho vin. Navzdory Božímu slovu a ve jménu nesprávně chápáného humanismu ho přivýkají na myšlenku, že neexistuje objektivní vina, ba ani objektivní hřích. Důsledkem takového vnímání světa je to, že Kristovo spásné dílo se stává nepotřebným. A místo toho se jeho poslání i poslání církve zužuje na pouhou dobročinnost a na takové učení o nebi, které od nás nevyžaduje nutnost rozlišování mezi dobrem a zlem. Nakonec člověk začíná žít svůj život bez jakéhokoliv vztahu s Bohem a zůstává sám. Není bez zajímavosti, že v tzv. vyspělých zemích, v nichž se povšechně upouští od individuální zpovědi, došlo obratem ke zvýšení počtu návštěv u psychologů a psychologů. Svědomí, které je Božím hlasem v lidské duši, o sobě dříve či později dá vědět.

Jistý kněz s nelibostí pozoroval malý počet věřících přistupujících ke svatému přijímání. Usmyslel si tedy, že v daném roce se bude k významu Eucharistie vracet ve svých kázáních. Snažil se, seč mohl, aby věřícím vštípl vědomí o tom, jak úžasnou věcí je možnost přijímat svátostného Krista během každé mše. Časem prakticky nekázal o ničem jiném, až to nakonec už jeden ze starších farníků nevydržel a do jeho kázání mu skočil: „To se už nedá poslouchat! Pořád mluvíte o jednom a tom samém, pořád o tom přijímání. Vy to nemůžete pochopit, protože jste ještě mladý, ale nás v minulosti učili něco jiného – že k přijímání se chodí dvakrát za rok, a to na Vánoce a na Velikonoce. A vy nám tu teď děláte revoluci!“ Tady lze vidět, jak silný může být zvyk, který působí jako železná košile...

Pro člověka, jenž si na život v těžkém hříchu zvykl, není snadné přimět se zpovídat. Kvůli špatným návykům nemá takovýto člověk problém tento svůj stav bagatelizovat, snižovat váhu svých hříchů, popř. už pro sebe nevidí záchranu. Jeden ze zpovědníků mívá trefnou poznámku: „Nejsou banální hříchy, jsou jen hříchy banálně prožívané.“ Nepřítel naší věčné radosti udržuje takového ubožáka ve spánku a našeptává mu rozličná moudra, že „se nic tak hrozného neděje“, „jiní jsou mnohem horší“, „peklo neexistuje“ atd. Kdyby měl hříšník živé povědomí o tom, že setrváváním v těžkém hříchu riskuje věčné odloučení od štěstí a místo toho si připravuje stav věčné prázdnoty, kdyby měl povědomí o tom, že Bůh je milosrdný v tomto životě, ale také spravedlivý Soudce, možná by o svém obrácení přemýšlel svědomitěji. Působivá jsou Ježíšova slova sv. Faustyně Kowalské: „Řekni hříšníkům, že žádný mé ruce neunikne. Prchají-li před mým milosrdným srdcem, upadnou do mých spravedlivých rukou. Řekni hříšníkům, že na ně stále čekám“ (Deníček 1728). Na nápravu života je tedy čas právě teď! Není od věci vyzkoušet na sobě jednoduchý test: spočítat si, kolik dní v roce jsem ve stavu milosti posvěcující a kolik dní setrvávám ve smrtelném hříchu. Kéž by se v duši

nešťastného hříšníka nikdy nezapočal strašlivý proces zatvzelenosti srdce. V této fázi člověk už nechce mít s dobrotivým Bohem nic společného a sám si tak uzavírá cestu k věčné spáse.

Další faktor způsobující bagatelizování svátosti smíření má jméno absence povědomí o dobrodiních plynoucích z této svátosti.

Jaké jsou tedy účinky svátosti smíření? **Odpuštění hříchů.** Tato svátost má moc odpouštět hříchy a věčné tresty, navrácí stav milosti posvěcující a rozmnožuje jej v duši. **Čisté svědomí.** Člověk se díky svátosti smíření vrací do stavu přátelství s Bohem, už se před Bohem nemusí schovávat, ale může začít s ním bez přetvářky spolupracovat na utváření svého života, což je zdrojem radosti a štěstí. **Sjednocení s Bohem.** Získáním odpuštění se člověk nově rodí z Ducha Svatého a navrácí se ke světlu, získává od Boha nový život jako při křtu svatém. **Oživení zásluh.** Životem v milosti posvěcující člověk postupně získává rozličné milosti, které způsobují, že je člověk milý v Božích očích. Avšak těžkým hříchem je člověk ztrácí. Svátostí smíření způsobuje, že tyto zásluhy opět „ožívají“. **Svátostná pomoc.** Při svátosti smíření člověk získává specifický druh milosti, která pomáhá v nápravě života a umožňuje lépe poznávat vlastní duši, duchovně posiluje a navrácí ochotu ke smíření se s druhými lidmi a k nápravě spáchaných morálních i materiálních škod. Tato milost pomáhá člověku vzdávat Bohu dokonalou úctu. Myslím si, že kdyby lidé skutečně poznali hodnotu svátosti smíření, fronty ke zpovědnicím by byly dlouhé a na tvářích lidí odcházejících od zpovědní mřížky by zářil úsměv a štěstí.

Nakonec bych chtěl každého povzbudit, aby se nezdíral přístupovat ke svátosti smíření, vždyť v ní můžeme jen získat, jak nás o tom ujišťuje sám Pán Ježíš: „Pamatuj, že pokaždé, když ke mně přicházíš, ponižuješ se a prosíš o odpuštění, vždy do tvé duše vlévám celý příval milosti a tvá nedokonalost přede mnou mizí a vidím jen tvou lásku a pokoru, nic neztrácíš, ale mnoho získáváš...“ (Deníček 1486).

www.immaculata.minorite.cz

Ohlášky:

- ✠ V týdnu bude první pátek v měsíci, proto budu navštěvovat nemocné a také budou adorace a zpovídání před bohoslužbami.
- ✠ Podmínky k získání plnomocných odpustků pro zemřelé ve dnech od 1. do 8. listopadu: přijetí svátosti smíření, Eucharistie a modlitba na úmysl Svatého otce (Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci... či jiná modlitba). Dále je třeba se na hřbitově pomodlit za zemřelé (stačí v duchu). Odpoledne 1. 11. do půlnoci 2. 11. je možné tyto odpustky pro duše v očistci získat návštěvou kostela spojenou s modlitbou Páně a Vyznáním víry. Předpokladem je, že pokřtěný katolík, který je ve stavu milosti, má úmysl odpustek získat a nemá sebemenší zalíbení v hříchu. Zmiňovanou svátostnou zpověď stačí přijmout v několikadenním rozmezí.
- ✠ Modlitební společenství bude ve čtvrtek v 19 h. na faře v Hustopečích. Zveme všechny zájemce o společnou modlitbu a četbu Písma svatého.
- ✠ Knížku „Evangelium na každý den 2020“ si můžete zakoupit v sakristii za 100,- Kč.
- ✠ Kalendáře na rok 2020 si můžete zakoupit v sakristii za 55,- Kč.

POZVÁNKA

Myslivecký spolek Hejné Špičky a obec Špičky Vás srdečně zvou na XVI. Svatohubertskou troubenou mši sv. v neděli 3. 11. v 9,30 hod. ve farním kostele ve Špičkách. Po mši sv. pokračuje program v kulturním domě. Těšíme se na Vás.

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 27. 10. do 3. 11. 2019

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
30. neděle v mezidobí 27. 10.	Hustopeče	8:00	Za Bohumila a Vlastu Janovské, snachu Dobromilu, dvo a živou a † rodinu
	Černotín	9:30	Za † Hedviku Sojkovou, za živou a † rodinu a dvo
	Bělotín	11:00	Za živé a † farníky
Pondělí 28. 10. <i>sv. Šimona a Judy, svátek</i>	Poruba	9:00	Za živé a † farníky a občany Poruby
Středa 30. 10. <i>sv. Marcel</i>	Černotín	14:00	Requiem
	Bělotín	16:30	Za † Marii a Josefa Dostálkovy a živou a † rodinu
Čtvrtek 31. 10. <i>sv. Wolfgang</i>	Hustopeče	14:00	Requiem za † Marii Vránovou
Pátek 1. 11. <i>Všech svatých, slavnost</i>	Hustopeče	16:30	Za donátory a dobrodince farnosti
Sobota 2. 11. <i>Vzpomínka na všechny věrné zemřelé</i>	Černotín po mši svaté pobožnost na hřbitově	16:00	Za Františku Trlíkovou, manžela, dceru, syna, zetě a za živou a † rodinu Trlíkovu, Šváčkovu a Somerovu a dvo
31. neděle v mezidobí 3. 11. Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za rodinu Sigmundovu, Kuběnovu a Táborskou
	Špičky	9:30	Ke cti sv. Huberta a za živé a † myslivce ze Špiček
	Bělotín	11:00	Za živou a † rodinu Škrobánkovu a Dvorskou
	Hustopeče	14:00	svátostné požehnání, průvod na hřbitov a pobožnost za duše zemřelých

Tel. na faru: ☎ mobil: 733 741 614

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 350 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.